

си гледаме честно работата — осигуряваме тяхния път“...

Тия мисли окриляха душата му. А по-рано, — продължаваха други мисли, — какво бѣхъ азъ? Дърво безъ коренъ. Гурбетчия, чуждъ на хората. Само себе си гледахъ. Сега всѣки човѣкъ има връзка съ мене и азъ съмъ свързанъ съ всички...

И кога срѣщаше хора за влака, изпитваше близостъ. Тѣ му иматъ довѣрието и той има грижа за тѣхъ. Това съзнание будѣше у него животъ, който има целъ и смисълъ. То извикваше у него бодростъ и братски чувства къмъ хората.

Такива въпроси вълнуваха душата му, кога правѣше прегледъ на линията. И колкото тия въпроси му ставаха по-ясни — толкова по-силно обикваше да ходи между релситѣ и да мисли за себе си, за хората и за доброто въ живота.

Така той почна да разбира, колко интересни мисли могатъ да се повдигатъ въ човѣшката глава. И чувствуваше, че расте въ своитѣ очи и че у него се разкрива новъ свѣтъ, що не познаваше до постѣпването му въ кантона № 98. Тогава той се убеди, че служи не по заповѣдь, а по своя воля. И достигна до тамъ, че не знаеше какъ би миналъ времето, ако не ходи между релситѣ и ако не би посрещналъ и изпратилъ минаващитѣ влакове. Всѣки влакъ стана за него нѣщо: — Дойде, извика въ главата му нова мисълъ и отминава, за

да стори мѣсто на друга, която ще се появи съ новия влакъ.

*
* *

Една зимна нощъ, когато земята бѣ покрита съ дебела завивка -- снѣгъ, а непрогледна мъгла душеше снѣга — Гига Мудринъ излѣзе пакъ да провѣри линията. Погълнатъ въ нова мисълъ, че влакътъ окѣснѣ, той крачеше между релситѣ и не усѣти, кога е преполовилъ пътя. Изеднажъ го сепна вой на вълкъ. Вгледа се, само на единъ хвърлей камъкъ, отъ дветѣ страни на пътя му се мѣркатъ четири горящи очи.

— На кжде? — му дойде на умъ. Да се върне — не е провѣрилъ дали релситѣ сѣ здрави, а влакътъ може да дойде всѣки мигъ; да продължи — то е да се изложи на дивитѣ звѣрове.

Борбата бѣше страшна.

— Дългътъ или животътъ?

Волята се колебаеше, ала лопатата протежѣ въ ржката му; дѣсницата се опна мжжки и вѣрата въ неговитѣ сили — го тласна къмъ звѣроветѣ.

Борбата бѣ неравна.

Лопатата фучеше въ тихата зимна нощъ; обутитѣ му крака въ подковани чизми нанисаха несъкрушими ритници — и следъ дълга борба двата звѣра лежеха безвредни на снѣга.

Кантонерътъ запѣхтѣнъ продължи прегледа си и когато се върна да вземе жертвитѣ си — влакътъ прониза мъглата съ свѣтящитѣ си лампи на машината.

Гига Мудринъ, застаналъ отъ